УХВАЛА
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Капочкіна Бориса Борисовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 10 частини першої статті 303 Кримінального процесуального кодексу України

К и ї в
30 вересня 2026 року
№ 255-2(II)/2026

Справа № 3-210/2026(433/26)

Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у такому складі:

Лемак Василь Васильович – головуючий, доповідач,
Водянніков Олександр Юрійович,
Різник Сергій Васильович,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Капочкіна Бориса Борисовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 10 частини першої статті 303 Кримінального процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Лемака В.В. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Капочкін Б.Б. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність частині другій статті 55 Конституції України (конституційність) пункт 10 частини першої статті 303 Кримінального процесуального кодексу України (далі – Кодекс).

Відповідно до пункту 10 частини першої статті 303 Кодексу на досудовому провадженні можуть бути оскаржені „повідомлення слідчого, дізнавача, прокурора про підозру після спливу одного місяця з дня повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінального проступку або двох місяців з дня повідомлення особі про підозру у вчиненні злочину, але не пізніше закриття прокурором кримінального провадження або звернення до суду із обвинувальним актом – підозрюваним, його захисником чи законним представником“.

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї документів і матеріалів убачається таке.

Капочкіну Б.Б. 15 червня 2026 року повідомлено про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого статтею 128 Кримінального кодексу України, а саме у спричиненні необережного тілесного ушкодження середнього ступеня тяжкості.

Капочкін Б.Б. 19 червня 2026 року звернувся до слідчого судді зі скаргою на повідомлення про підозру у вчиненні кримінального правопорушення.

Слідчий суддя Київського районного суду міста Одеси ухвалою від 23 червня 2026 року повернув Капочкіну Б.Б. зазначену скаргу з огляду на те, що станом на день звернення зі скаргою Капочкін Б.Б. не набув права на її подання, оскільки повідомлення слідчого, дізнавача, прокурора про підозру у вчиненні кримінального правопорушення не підлягає оскарженню до закінчення строку, визначеного пунктом 10 частини першої статті 303 Кодексу.

Не погоджуючись із таким судовим рішенням, Капочкін Б.Б. звернувся до Одеського апеляційного суду з апеляційною скаргою, в якій просив скасувати ухвалу слідчого судді Київського районного суду міста Одеси від 23 червня 2026 року та постановити нову, якою скасувати повідомлення про підозру.

Одеський апеляційний суд ухвалою від 27 липня 2026 року апеляційну скаргу Капочкіна Б.Б. залишив без задоволення, а ухвалу слідчого судді Київського районного суду міста Одеси від 23 червня 2026 року – без змін.

2.1. Суб'єкт права на конституційну скаргу зазначає, що відповідно до частини другої статті 55 Конституції України кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб, однак оспорювані приписи Кодексу позбавляють такого права особу, якій повідомлено підозру у вчиненні кримінального правопорушення, протягом двох місяців із дня повідомлення про таку підозру.

Обґрунтовуючи свої твердження щодо неконституційності оспорюваних приписів Кодексу, автор клопотання посилається на окремі приписи Конституції України та Кодексу.

3. Розв'язуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Конституційний Суд України вирішує питання про відповідність Конституції України (конституційність) закону України за конституційною скаргою особи, яка вважає, що застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон України суперечить Конституції України; конституційна скарга може бути подана в разі, якщо всі інші національні засоби юридичного захисту вичерпано (стаття 151^1 Конституції України).

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України" конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих приписів), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу (частина перша статті 55); конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих приписів) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга є

прийнятною за умов її відповідності вимогам, установленим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

3.1. Зі змісту конституційної скарги вбачається, що Капочкін Б.Б. не погоджується із законодавчо встановленим строком, протягом якого особа під час досудового провадження не може оскаржити повідомлення слідчого, дізнавача, прокурора про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, вважаючи його таким, що перешкоджає реалізації права на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб (частина друга статті 55 Конституції України).

Однак автор клопотання у конституційній скарзі не навів аргументів на підтвердження того, що законодавча заборона на оскарження повідомлення слідчого, дізнавача, прокурора про підозру у вчиненні кримінального правопорушення протягом двох місяців, яка міститься в оспорюваних приписах Кодексу, посягає на сутність права, гарантованого частиною другою статті 55 Конституції України, або є непропорційним утручанням у захисну сферу цього права.

Отже, суб'єкт права на конституційну скаргу не обґрунтував тверджень щодо неконституційності пункту 10 частини першої статті 303 Кодексу в розумінні пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України", що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151[1], 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України", відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

п о с т а н о в и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Капочкіна Бориса Борисовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 10 частини першої статті 303 Кримінального процесуального кодексу України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

Секретаріат Конституційного Суду України № 1

ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ